

André Ferenc

CSAK ELHALLGATNI LEHET

*„Ne uszítsátok az ebet, hogy letépjen,
Annyi kezem nincsen, hogy magamat védjem”
(Arany János: Koldus-ének)*

*„Szárnya fityeg, mint köntösűj
Szokott, midőn nincs benne kéz”
(Arany János: A sárkány)*

az este egy pohár háromnapos
meleg kóla. a kiszolgálás meg,
mintha az állami vasútnál lennénk.
kérünk még egy kört a pincértől,
rábízuk magunk, pedig mi sem
tudjuk, mit akarunk igazán.
hogyan is bízhatnánk olyanban, akinek
ennyire rózsaszín a tenyere, és
nyelvéhez *hozzáromlott* a hús?

még érezni a levegőbe szelídült
bizsergésen, hogy napközben,
amíg nem voltak vendégek,
csak harapták egymás száját
a pult alatt.

*nem mondja semmi kő,
nem mondja semmi jel.*

már megint ugyanaz a szám
jár a fejünkben, de ebben
még semmi ténylegesen
közös pont. csak a susogás,
ahogy mint avartűz, terjed
a bizonytalanság, és nosztalgiává

szelídíti a fákat, amint
furulyáznak, eltűnőben.

lehetne ez a nyitójelenet.
két nehezen kivehető alak,
de azért felismerhető anyajegyekkel.
egy tipikusan olyan srác,
aki nem emeli fel az ülőkét, és
úgy szimatol a nők között, mint a vadak.
még azt is mindig tudja,
mikor kinek jött meg.
más a szaguk.

és egy tipikusan olyan lány,
aki drótszivaccsal mossa a teflont,
és ismeri jól a rozsdás vas szagát.
sohasem kiabál, néha piheg,
és képtelen pizsamája nélkül elaludni.

egyikükről, mindegy melyikről,
még csak annyit tudni, hogy egyszer
két hónapig nem léphette át
a csíkszereda táblát. és betartotta.

*nem mondja semmi kő,
nem mondja semmi jel.*

hiába foglaltunk előre helyet és
érkeztünk meg idő előtt,
úgy néztek ránk, mint fagyott
madarakra. és amikor
megjöttünk, egyből nyelvet
váltottak. két ember miatt.

én meg eleve féltem bemenni,
mert itt le kell húzni a cipőt,
és istenem, csak nehogy
meglássák a zoknim.

mert a túskefényben tudomásul
kell venni a testet, ha más nem is,
de a verejték közös. a szagokat
hajadon keresztül szűrtem meg,
kutyabőröm nem hiányzott,
de hibás volt dátuma.

arcod kiismerhetetlen volt, mint
mellkas és késhegy közé
feszített rideg csend,
és nem arra voltál kíváncsi,
hogyan *vérezik a seb nyílása.*

mert amióta elárvultak az égtájak,
azóta szürcsölgük itt ezt a kivásott
éjszakát, melynek *összhatása azonnal*
véget ér, ha szétbomol
agyvelő, vér és ideg.
és ekkora áldozatot nem
lehet elfogadni. ilyenkor
megszűnik az ajtóknak
a csikordulás, magába fordul
a szél, és kiszívja a csontból
is a hideget, *hogy költözzék*
bár fűbe, fába vagy
keresztül állaton sziszegjen,
de tudják mind: amit mi leejtünk,
azért ne hajoljon le senki.
mert ekkora koppanás után
csak elhallgatni lehet.

nem mondja semmi kő,
nem mondja semmi jel.

és hiába próbálunk mélyen
egymásba nézni, mégis
mindig hunyorítunk, mintha
félénk, hogy rátalálunk arra,

aki odabent *szanaszét fehérlik,*
mintha ott valaki széjjel
a pázsitra szép, mosott
ruhákat terített volna ki.

ezért állandóan kerülőutakon járunk,
és néha olyanokat mondunk egymásnak,
hogy szép vagy, mint egy körforgalom
a virradati ködben.

vagy hogy milyen volna elrejtőzni
éjszakára a múzeumban
és azt játszani, hogy
műtárgyak vagyunk.
hogy mit jelent számítani,
amikor senki se lát.

az alvó aluszik,
a bujdosó buvik;
mi meg ugyanaz a poroló
mellett nőttünk fel,
ezt nevezzük otthonnak,
mely örökös melléknév.
ne félj, ezeken a kövér füveken
mások is haltak már éhen.

nem mondja semmi kő,
nem mondja semmi jel.

mert valaminek el kell
kezdődnie. és el kell
romlania.

mint üresebb napokon, amikor
kimegyek az állomásra és várom,
melyik vonat késik.
aztán csak próbálom

kitalálni az arcokból,
kinek mennyire fáj.

ha tehetném, csak azért
mennék vissza az időben,
hogy újranezhessem
ahogy elcseszem.

szóval köszönöm,
hogy nem engedted inni a kútból,
mert ha megbízol bennem,
azt sohasem bocsátom meg.

ha még nem tanultad meg a telet,
elég annyit tudnod, hogy az ajkakat,
melyeket nem érinthetsz,
jéghidegnek kell elképzelned.